SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 655/2026-12

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Roberta Šorla a sudcov Ivana Fiačana (sudca spravodajca) a Martina Vernarského v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [redacted], [redacted], [redacted], zastúpeného JUDr. Michalom Hargašom, advokátom, Radlinského 51, Bratislava, proti uzneseniu Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2Stk/4/2026 zo 17. júna 2026 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a** .

O d ô v o d n e n i e :

I.
Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 25. septembra 2026 domáha vyslovenia porušenia svojich základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochranne ľudských práv a základných slobôd označeným uznesením najvyššieho správneho súdu, ktorým bola zamietnutá kasačná sťažnosť sťažovateľa vo veci preskúmania rozhodnutia žalovaného správneho orgánu. Sťažovateľ sa domáha zrušenia napadnutého uznesenia a vrátenia veci na ďalšie konanie a rozhodnutie. Uplatňuje si nárok na primerané finančné zadosťučinenie 3 000 eur a náhradu trov právneho zastúpenia.

2. Sťažovateľ bol rozhodnutím Okresného riaditeľstva Policajného zboru v Bratislave, Okresného dopravného inšpektorátu z roku 2014 uznaný vinným zo spáchania priestupku proti bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky. Proti rozhodnutiu o priestupku podal odvolanie, ktoré Krajské riaditeľstvo Policajného zboru v Bratislave, Krajský dopravný inšpektorát (ďalej aj „žalovaný“) vybavil opatrením z 11. augusta 2015. Proti opatreniu podal sťažovateľ správnu žalobu, o ktorej rozhodol Krajský súd v Bratislave rozsudkom z 28. marca 2018 tak, že opatrenie zrušil a vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie.

3. Žalovaný správny orgán vydal nové rozhodnutie 28. septembra 2018. Sťažovateľ v konaní pred správnym súdom tvrdil, že toto rozhodnutie žalovaného mu nebolo doručené a dozvedel sa o ňom

až nahliadnutím do administratívneho spisu 22. augusta 2019. Následne správnou žalobou z 21. októbra 2019 sa sťažovateľ domáhal preskúmania rozhodnutia žalovaného správneho orgánu z 28. septembra 2018.

4. Správny súd v Bratislave (ďalej len „správny súd“) uznesením z 18. decembra 2025 žalobu sťažovateľa odmietol. Z administratívneho spisu žalovaného zistil, že sťažovateľ výslovne žiadal doručovať rozhodnutia a iné písomnosti na ním uvedenú korešpondenčnú adresu do vlastných rúk, pričom išlo o doručovanie do P.O.Boxu. Správny orgán doručoval na adresu uvedenú sťažovateľom. Správny súd sa zaoberal včasnosťou podania správnej žaloby. Súd konštatoval, že v administratívnom spise sa nachádza podací hárok, z ktorého vyplýva, že 4. októbra 2018 žalovaný podal na poštovú prepravu úradnú zásielku na adresu sťažovateľa. Sťažovateľ v nadväznosti na doručovanie namietaného rozhodnutia správneho orgánu reklamoval na pošte nedodanie doručenky a z reklamačného konania na pošte bolo zistené, že reklamovaná zásielka bola dodaná 12. októbra 2018 a zásielku si prevzal jej adresát, sťažovateľ osobne. Okrem toho žalovaný správny orgán overil doručovanie zásielky prostredníctvom služby *„sledovanie zásielky“*, z ktorej vyplynulo, že predmetná zásielka bola 7. októbra 2018 uložená do poštového priečinka na pošte a 12. októbra 2018 bola vydaná sťažovateľovi. Vzhľadom na to, že úradná zásielka bola uložená do poštového priečinka 7. októbra 2018 a vydaná adresátovi 12. októbra 2018 (teda až po uplynutí 3 dní od jej uloženia), išlo o prípad konkurencie náhradného doručenia a reálneho doručenia.

5. Správny súd konštatoval, že žaloba bola doručená správnemu súdu 22. októbra 2019, teda viac než rok od uplynutia troch dní od uloženia zásielky do poštového priečinku, ako aj od fyzického prevzatia zásielky adresátom. Či už by bol považovaný za deň oznámenia rozhodnutia 10. október 2018, alebo 12. október 2018, vzhľadom na § 181 ods. 1 v spojení s § 194 ods. 2 Správneho súdneho poriadku (ďalej len „SSP“) bolo potrebné podať žalobu v lehote do dvoch mesiacov od oznámenia rozhodnutia orgánu verejnej správy. Žaloba bola teda podaná oneskorene. Keďže posledný deň na podanie správnej žaloby bol 12. december 2018 a sťažovateľ podal žalobu 22. októbra 2019, správny súd túto odmietol ako oneskorene podanú.

6. Sťažovateľ podal proti uzneseniu správneho súdu z 18. decembra 2025 kasačnú sťažnosť, o ktorej rozhodol najvyšší správny súd namietaným uznesením zo 17. júna 2026 tak, že kasačnú sťažnosť zamietol. Najvyšší správny súd konštatoval, že doručenka nie je jediným hodnoverným dôkazom preukazujúcim doručenie písomnosti, poukázal na ďalšie dôkazy, a pokiaľ ide o právne závery vo vzťahu k doručovaniu, dospel k záveru, že z vykonaného dokazovania vyplýva, že napadnuté rozhodnutie sa považovalo za doručené na základe fikcie doručenia, okamihom nastúpenia ktorej začala plynúť lehota pre podanie správnej žaloby. Keďže správna žaloba bola podaná 22. októbra 2019, zjavne po uplynutí dvojmesačnej lehoty od oznámenia (doručenia) napadnutého rozhodnutia, správny súd postupoval podľa najvyššieho správneho súdu správne, keď správnu žalobu odmietol ako oneskorene podanú.

II.
Argumentácia sťažovateľa

7. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti uvádza, že rozhodujúca je otázka, či bolo možné na základe vykonaných dôkazov dostatočne spoľahlivo ustáliť okamih doručenia tak, aby od neho bolo možné odvodiť zmeškanie lehoty a úplnú stratu práva sťažovateľa na meritórny súdny prieskum správneho

rozhodnutia. Rozhodujúca procesná podmienka bola podľa sťažovateľa ustálená na podklade neodstráneného dôkazného rozporu, súdy neposkytli odpoveď na podstatnú kasačnú námietku týkajúcu sa dokazovania doručovania rozhodnutia správneho orgánu. Súdne konanie trvalo viac ako šesť rokov a doplňujúce overenie rozhodujúcej skutočnosti v doručovaní bolo vykonané v čase, keď už časť údajov vzhľadom na časový odstup nebola dostupná. Výsledkom celého postupu všeobecných súdov bolo podľa sťažovateľa úplné odopretie meritórneho preskúmania rozhodnutia správneho orgánu.

III.
Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

8. Ústavný súd v prvom rade pripomína, že integrálnou súčasťou základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (IV. ÚS 115/03, III. ÚS 60/04). Všeobecný súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (III. ÚS 209/04).

9. Sťažovateľ namieta porušenie svojich základných práv namietaným uznesením najvyššieho správneho súdu a argumentuje nesúhlasom so záverom súdu, pokiaľ ide dokazovanie doručenia rozhodnutia správneho orgánu, ktoré napadol správnou žalobou.

10. Správne súdy zaujali stanovisko k námietkam sťažovateľa týkajúcim sa záverov dokazovania, pokiaľ ide o doručovanie správneho rozhodnutia. Vysvetlili, že SSP neustanovuje, že dôkazom o riadnom doručení písomnosti je výlučne doručenka, ale že ide len o jeden z dôkazných prostriedkov, ktorými sa preukazuje skutočnosť, či došlo alebo nedošlo k doručeniu úradnej zásielky. V tomto prípade súdy vykonali ďalšie dôkazy, ktoré preukazujú, kedy bola predmetná úradná zásielka dodaná do poštového priečinka sťažovateľa a kedy si ju sťažovateľ aj osobne prevzal. Venovali sa otázke konkurencie doručovania fikciou doručenia a neskoršieho doručenia zásielky jej fyzickým prevzatím adresátom. Správne súdy po vykonanom dokazovaní dospeli k záveru, že namietané rozhodnutie správneho orgánu bolo doručené na základe fikcie doručenia, okamihom nastúpenia ktorej začala plynúť lehota pre podanie správnej žaloby. Správna žaloba bola podaná 22. októbra 2019, teda zjavne po uplynutí dvojmesačnej lehoty od doručenia napadnutého rozhodnutia, v dôsledku čoho správny súd správnu žalobu odmietol ako oneskorene podanú, s čím sa v plnom rozsahu stotožnil aj najvyšší správny súd v ústavnou sťažnosťou namietanom uznesení.

11. Pre posúdenie zachovania základného práva na súdnu ochranu je relevantné, že pri rozhodovaní o kasačnej sťažnosti sa najvyšší správny súd zrozumiteľne a ústavne akceptovateľným spôsobom vysporiadal s argumentáciou sťažovateľa a objasnil závery, ktoré ho viedli k zamietnutiu jeho kasačnej sťažnosti. Pokiaľ ide o námietky v ústavnej sťažnosti, správne súdy poukázali na vykonané dôkazy, vysvetlili, ako na základe vykonaného dokazovania ustálili deň doručenia rozhodnutia správneho orgánu, a odôvodnili, prečo považovali žalobu sťažovateľa za podanú zjavne

oneskorene. Argumentáciu najvyššieho správneho súdu ústavný súd považuje za dostatočnú a zrozumiteľnú, založenú na právnych záveroch, ktoré majú oporu v zákone, resp. nepopierajú podstatu, zmysel a účel aplikovaných ustanovení relevantných právnych predpisov pri rozhodovaní o kasačnej sťažnosti, ktorou sťažovateľ napadol rozhodnutie správneho súdu o jeho žalobe proti rozhodnutiu žalovaného.

12. Ústavný súd po preskúmaní odôvodnenia napadnutého uznesenia najvyššieho správneho súdu ako celku dospel k presvedčeniu, že mu nemožno pripísať charakter excesu, ktorý by v sebe zahŕňal črty svojvôle, a preto je potrebné považovať ho za výraz autonómneho súdneho rozhodovania, do ktorého ústavný súd v tomto prípade nemá dôvod zasahovať.

13. Rozhodnutie najvyššieho správneho súdu, pokiaľ ide o sťažnostné argumenty uvedené v ústavnej sťažnosti, možno posúdiť ako v súlade so zákonom a ústavne konformné, po preskúmaní ktorých ústavný súd nezistil potencionálny zásah do sťažovateľom uvedených základných práv. Námietky sťažovateľa tak neboli v súhrne spôsobilé spochybniť ústavnú udržateľnosť napadnutého uznesenia najvyššieho súdu. Na tomto základe ústavný súd podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov ústavnú sťažnosť odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 21. októbra 2026

Robert Šorl
predseda senátu